

[Forsvarsministeren.]

den enkeltes trivsel og styrke fællesskabet ved at søge flest muligt blandt forsvarets personel gjort til aktive medarbejdere, uanset om den pågældende er tjenestemand, ansat på et kortere åremål eller alene er til stede for at opfylde den samfundsopgave, som værnepligten pålægger ham. Man skulle herved foruden at opnå rent menneskelige værdier i tilgift kunne få en forøgelse af forswarets effektivitet i takt med den grad, hvori det på tjenestestederne lykkes at øge personellets interesse for og forståelse af opgaverne og dets følelse af medansvar for det tilstræbte resultat.

Ud fra den opfattelse, at et samarbejde af den ønskede art vil trives bedst, hvor der er frihed til at tage ethvert initiativ, der kan fremme formålet, fastsætter lovforslagets § 1 ikke alment gældende regler for, hvorledes samarbejdet skal organiseres. I stedet pålægges det den enkelte chef at etablere netop den samarbejdsordning, som inden for hans specielle tjenesteområde findes bedst egnet til at inddrage alle personelgrupper.

Da en stor del af de menige som værnepligtige kun har en relativ kortvarig tilknytning til forsaret og i øvrigt bør have nogenlunde ensartede muligheder for at varetage deres interesser, har man imidlertid for deres vedkommende anset det for nødvendigt at organisere samarbejdet i noget fastere rammer. Man har derfor i lovforslaget formuleret visse minimumskrav, der skal opfyldes af de samarbejdsordninger, der gennemføres ved de egentlige militære enheder, hvor det overvejende flertal af de menige gør tjeneste, samt for forswarets befalingsmandsskoler.

For skolernes vedkommende gør der sig yderligere det forhold gældende, at de vordende befalingsmænd i uddannelses-tiden skal have lejlighed til gennem praksis at indleve sig i det samarbejde, som de kommer til at deltage i på deres senere tjenestesteder.

Reglerne er udformet således, at de kan fungere de fleste steder uden yderligere tilpasninger, men er alligevel så fleksible, at de skulle give plads for individuelle initiativer i retning af øget samarbejde.

Minimumskravene til samarbejdsordningerne i de egentlige militære enheder kan

betrages som en videre udbygning af den gældende talsmandsordning. Det kan således nævnes, at antallet af talsmænd udvides, og deres valg skal foregå på en sådan måde, at der til enhver tid skulle være god kontakt mellem dem og det mandskab, de repræsenterer. Kontakten mellem talsmændene og de grupper, som har valgt dem, understøttes yderligere af en udvidet adgang for talsmændene til at holde møde med deres valggrupper.

Talsmændenes opgaver er formuleret således, at der heri ligger en inspiration for dem, der påtager sig hvervet. De kan fremdrage ethvert spørgsmål, som vedrører tjenesten, ligesom det er pointeret, at talsmændene i det hele skal være forbindelsesled mellem deres valggruppe og de foresatte. Heri ligger en forpligtelse for cheferne til også at benytte talsmændene i kommunikationen fra ledelsen til det menige personel.

Som noget nyt indeholder loven regler om, at de værnepligtige korporaler og sergenter også skal være repræsenteret af talsmænd.

Talsmandsordningen udbygges yderligere med talsmandsudvalg bestående af de ved et kompagni, skib, eskadrille eller tilsvarende enheder valgte menige talsmænd. Enhedens chef er formand for udvalget. Desuden skal der ved hvert af hærens regimenter oprettes et kontaktudvalg med den pågældende chef som formand. I søværnet og flyvevåbnet oprettes tilsvarende kontaktudvalg.

De værnepligtige befalingsmænds talsmænd deltager ikke i talsmands- og kontaktudvalgenes arbejde, men skal være repræsenteret i de befalingsmandsmøder, som cheferne efter forslaget har pligt til at afholde for at orientere befalingsmændene om, hvad der er foregået i talsmands- og kontaktudvalgene.

Hensigten med udvalgenes oprettelse er ikke alene at få enkeltsager løst. Arbejdet i udvalgene — der kan beskæftige sig med ethvert forhold tjenesten vedrørende — skal først og fremmest bidrage til en god kommunikation mellem det menige mandskab og den militære ledelse.

Det påhviler derfor udvalgenes formænd at tilrettelægge forhandlingerne således, at der bliver tale om åbne drøftelser — ikke alene af de spørgsmål, som rejses af